

Nagyböjt IV. hete

Vasárnap, A évben

1Sám 16,1b.6-7.10-13a * Ef 5,8-14 * Jn 9,1-41

„Ti, akik egykor sötétség voltatok, most világosság vagytok az Úrban.”

A húsvéti keresztelés felé haladó hittanulónak és vele az egész Egyháznak újra és újra tudatosítania kell, hogy a keresztség megvilágosodás – az isteni kinyilatkoztatás elfogadása által történő *illuminatio*. Ugyanakkor egyfajta fájdalmas elszakadás is mindazoktól, akik nem világosodtak meg, és nem látják meg Jézusban az égből jött Emberfiát.

A keresztesény a szíve mélyén magányos. Jézus előtt áll, hitvallást tesz, és leborul előtte. Az olyan hit, amely azon kortársak számára is érthető, akiknek Jézus még nem nyitotta meg a szemét, nem hit, hanem csupán emberi vélekedés. Hans Küng ezért téved *Credo*-magyarázataiban, amikor a teljes hitre nem jutott és életét Krisztusnak át nem adó kortársaknak akarja mindenáron érthetővé tenni a *Hiszekegy* nagy állításait.

Hasonlít a vakonszületett, és Jézus által meggyógyított ember kihallgatása Jézus peréhez, akit szintén „kidobnak a szőlőből”, vagyis exkommunikálja a zsinagóga és kiveti a világ.

„Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak” – mondta Jézus a gyógyítás előtt. A történet végére nyilvánvalóvá válik, hogy a vakon született, de most már látó ember hitvallásával lett világossága környezetének, a sötétség azonban most még nem fogadta be ezt a világosságot.

Még az Egyházon belül is, egy buzgó egyházközségben vagy egy szigorú kolostorban is magányra van ítélve az, aki világosabb látásra jut a hitben. Az ilyen siessen Jézus elé. Boruljon le előtte, tegyen hitvallást, és vele lépjen olyan közösségre, amely csendesen egyre nagyobb világosságot fog árasztani környezetére. A szentekkel mindig ez történt.

Nagyböjt egyik lényeges tanítása ez a keresztesény létről és a hívő helyéről a világban.